

תשיש שחרור

כך. הם איתי! הם עדיין איתי ידידי בני אדם. הם לא עזבוני לאורך כל המבחן. יצונם הטוב היה המצפן שהחזירני אל חופי האדם ועתה הם ממתינים לי לחגוג עמי את סיום המסע, את הולדת האדם החדש. באיוז קלילות נהדרת אני פוסע לעבר מושבי.

ואז החלו הצחוקים. כמו פתיל רועם שהמתין כל הזמן להריח אש או כמים המתדפקים על דלתות הסכר — די היה בהערה קטנה של חימו כדי שהצחוק יפרוץ בדרדור אדירים וישטוף את הכל. המדעים מהכל היתה הקלות, הספוג טניות המושלמת בה נורקו ההערות מתוך המעגל. כל הברקה היתה שיא. כל צחוק העפיל על קודמיו. כך זה התרומם בקרשצניו ענקי בו נותרנו רק שמיל ואני בדוקרב של הברקות וצחוקים עד שהשמעתי אני את החוכמה שהאירה הכל כברק, וצחוקי התנשא מעל כל יתר הצחוקים, קבר אותם באותו גל אדיר הקובר תחתיו, שחיינים, גלשוניס, גלגלים וכל אשר בדרכו. איוה נצחון!

יותר בקט! השכנים יתעוררו! מגי עים קולות כאילו מעולם אחר. (הקיימים עוד שכנים? הקיים עוד עולם אחר מאחרי התריסים?)

המסע

איך קמתי? איך גישתי את דרכי אל הפרוזדור ליציאה — לא אוכור. אוכור רק דמויות נעות כמו בחלום עיפי. הפרוזדור בו נתמכתי בדרכי ליציאה.

הם הרדיו אותי מהמוניט מול דירתי שבשדרות המשורר הלאומי, צל נוש ואר ב; והתיירו אותי לבדי. הם נטשו אותי, השתמשו והשליכו! הם בגדו בי, הנבלים! הפקירו אותי אחר שבישלו לי כל זאת. אין ברירה, גוש כסומא לאורך השדרה, אור צבוב, דלות, מרוקן מכל חמימות שפך על המרצפות השחורות, ואני הולך, הולך וכושל — מן הבית והלאה במעלה השורה, פתאום מכה ברק מסנוור את כל הזיזי; זה אני הולך בראש כפוף ובצעדים גילי מיים. השתגעתי! זה השגעון! הזנום העי מום הזה בראש, הקהות המטומטמת במוח ועולם הצבעים החולש על הכל. הרגשה ירודה, מופתת מאין כמוה משחלטה עלי, רחמים ללא גבול לעצמי.

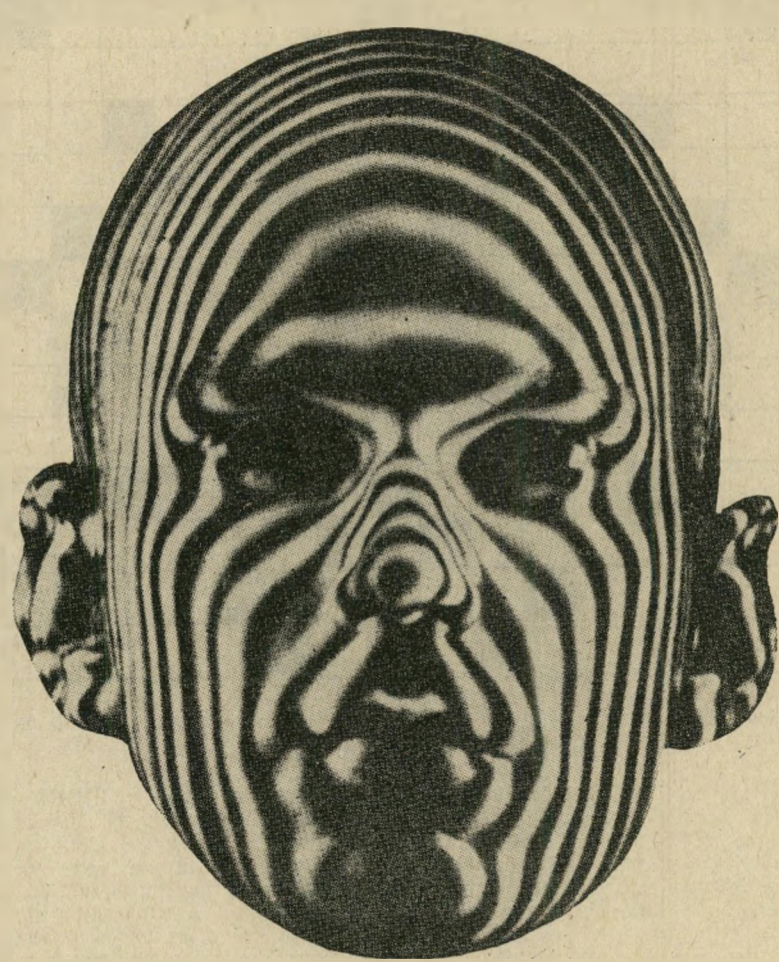
אי שם, במחשכים עצומים נדלקת התודי עיה: אסור! אסור לך להראות כך! אתה מוכרח להגיע הביתה. להידחק לבית, לבית, לבית! עומר לפני הפתח. כיצד הנעתי אליו — חידה — ריק, מגשש אחר המפתח. רגע של תיחוח קשה מנשוא: היפתח את הדלת או לא? היא נפתחה. זה חררי, וגופל כמו פסל על המטה.

קול בעוכר. כפוף של זוגי מים צבי עוינים. הם רוטטים בשלל גזוניהם הירקרקים כחלוקי נחל מבעד למים השקופים. אורות הצבעים הרכות מתרפקות עלי. מלטפות, נסוגות לחשורת לי לחשושי פיתוי ועובבות עלי בחלחולים דוגגניים. מתיקותן אופפת אותי חודרת לכל נקבוביות עורי ומעבירה בי סרמורות של עוג עילאי. בוא! בוא! זה טוב! זה כף! זה יעשה לך טוב! זה נהדר! אילו החיים! זה העולם! והרורי הצבי בע מעסים אותי כמו שמן מדושן. שרשרות שרשרות של נקודות צבעוניות מתנחלות ומתערבלות — כמו משפך ענקי ואני כחורק זעיר נמשך פנימה לתחום הצבעים המתקתקת. למה לא להתמסר? להפקיר את עצמי וחסל. לשקוע עד תום בשמנוניות המתקתקת, לא!!! זה רע! זה בלוף! זה זיוף! זה לא טוב בשלילי! אני רוצה את המציאות! את המציאות המכוערת. אינני רוצה לחזור למציאות אני שומע את עצמי צועק והולם באגרופי על המטה. מטלטל את הראש בפראות שוב ושוב לנער מעלי את ההויה. לרגע מתפזרים המראות, מופיעים חלקים מוכרים של החרר. קולב הבגדים, גברשת הקיה, הרדיו, ושוב — בוק בוק בוק... — שוקע לים הצבעים. וגוגי המים הופכים לאלפי כנפי שממיות מתפחות בכנפיהן בקצב אחיד. כנפי פרפרים. זוגיים, שבבטיס. אין סוף פנורמות בעלות יופי מוזר ומד-הים מתחלפות במהירות מסנוורת. העושר הופך לסיוט, לעינוי בלהט נסבל. הפסיקו! עיצרו! האיטו את הקצב! אינני יכול יותר! אני משתגע!!!

דרך סורגי החלון מתגנבת דמות, מר- (המשך בעמוד 38)

מאת מיכאל מרגולין

מרבים לדבר על חשיש כתענוג אסור, גי'עדן של הזיות ועוד. מרבים לכתוב על חשיש כסמל המרד של הדור הצעיר. רק מעטים ניסו לכתוב על הצד השלילי שבחשיש, מבחינת חווייתו של המשתמש בסם זה, לתאר את מה שנקרא BAD TRIP — מסע רע על כל תוצאותיו המסוכנות. הדוי'ח האישי שלהלן הוא ידויו של צעיר ישראלי המתאר חוויה אישית — שימוש ראשון בחשיש בכמות מופרזת בחוג בוהמי, אשר כימעט ויכלה להסתיים באסון.

אליל קדום. היא קורצת! היא רומות לי משהו מסתורי ללא גבול. זה בא!!! אליל-הים!!! זה אופף אותי! אני בפנים! הקר-קע נשמטת! הרצפה מתכסה באלפי גבשושים צהובים נפלאים. הם מחלחלים מתחת לרצפה, מהקירות, מהתקרה! זה ארמון! ארמון מזרחי נהדר הרוטט באלפי עיבסקות צהבי-הבות, ועל המטה, מתחת לאפיריון שוכבת

בעיהבית היה מושגע והקירות סיצים שקעו לתוך המיטות במין עייפות שכונו. ובסנינה ישבה קארין ועיניה רחבו כחלונות של קתדרלה עתיקה.

אלפונסו, עכבר סמים זריו, נכנס לפי עולה והחל מסורר את ה"כף" באצבעותיו הזוריות והארוכות. אצבעות של פסנתרן היו לו לאלפונסו והשאלה הראשונה ש-שאל אותי היתה "אתה מנותק לגמרי או רק חלק?" ומהקלילות בה שאל היסקתי שהוא לגמרי. אלפונסו ניחח על המלאכה כשהוא ממוגל את פיורוי החשיש הפרי-כי; תוחב לתוכם את חוטמו האריסטוק-ראטי ופולט הימהמים של שביעות רצון. פרם סיגריה אחר סיגריה. רוקן את קרביהן על פיסת עיתון; עירבב את אנזי הטבב בפירורי ה"כף" השחמחמים ותחב אותם לתוך "פגז" דמוי קונוס שגלל מעטיפות סיגריות דבוקות ברוק.

החלו להעביר את ה"פגז" שתוכו היה אדום ומפעפע כלועו של מולך קדום. רא-שון שאף אלפונסו שאיפות צרות ומיק-צועיות. אחר-כך נטל אותו חמיל באצבעו-תיו השמנוניות; קירבו אל סיו, סגר עליו בכף ידו ושאף ושאף כאילו גורל העולם כולו היה תלוי באותה שאיפה. חיוך של זחוחות דעת ניצת בעיניו הקטנות והער-מומיות. והנה הגיעו אלי.

פעם ראשונה

סיבה ראשונה. פפסספף — שוב אותו טעם מריר ומבחיל — לערבסקות ציבעוניות ממיסגדים אפולוים; והצריבה העכורה הו בתך חחחחח — כמה פע-מים אצטרך לסבול זאת עד שאגיע אל ה-HIGH הנכסף.

ה"פגזים" נגמר. מוציאים את מקטרת הש-לום. המקטרת עושה "דח" ומגיעה לאלפוני-סו. הפולחן מתנהל בדומיה ומבוכה. שתיקה, מציצה, לפעמים בתצחוק. "אתה לא מכניס לריאות", "אתה מרמה!" דוחקת בי ציפי ברשעות. עינים דומעות וגרון חרוך — שר-אף ככוח לתוך החזה. הפעם, זו הפעם! ההודמנות האחרונה. יותר עמוק! יותר לתוך הריאות המפוחמות. התחשבו שמימי לא עישנתי — איפוא!

סיגריה חמישית או שישיית? יחד עם ה"פגזים" זה מצטרף למשהו רציני. למעשה זה היה צריך להתחיל כבר להשפיע; במוק-דם או במאוחר. סבלנות. אבל זה לא זה! זה כמו תמיד הריקנות המשועשעת הזאת — הדיקטטורה של האינטלקט. גם הלילה הזה יעבור כמו כולם, כמו כל הלילות שנחסטו כמו טייערים מפונצרים. לא, הפעם באת להתפס; הפעם או לעולם לא! אתה שומע! הפעם זו לא משחקו שתיים בלילה.

חמיל ואלפונסו מסתודדים ובחיוך ער-מומי על פניהם הם נעלמים במטבח וחוד-רים עם ספל קפה ענק שגררי "כף" גרו-לים ועכורים מרחפים ונקחים למשקע סמין בתחתיתו — נראה מה תגיד אחרי שתג-מור את הספל הזה! נזרק תאגרי. כל לגימה היא עינוי. כל עירוי לגרון — על סף ההקאה. כך זה נמשך — מחצית השעה. נותרו רק הפתיים הסמיכים והדחוסים ב-תחתית.

(העננים השחורים של החרדה גואים לר-גע מתחתיות הנשמה אך עדיין אתה ארון המצב, עדיין אתה יכול לקפוץ אל המרפסת ברגע שההילוך על שפת המעקה ייעשה מסוכן מד.)

שתיים? שלוש? ארבע? לילה מתוח לאין סוף, לילה שגפוי השחורים נקצצים בחוכים התריסים. רק צופרי המכוניות הגוועים לקראת הרמזורים מזכירים, את קיום העולם חסר המשמעות שבחוק. כאן אנחנו — נימ ולא נימ. ממלכה אפאטית. ציפי גוססת על הכורסה. שפתיים פשוקות. שפיות מפורשקות כקפלי הרמוניק. חימו בוהה את התקרה במבט פוספורוסצנטי. דבר לא יקרה עוד, דבר, רק אינרציה, עייסה מלחזור על עצי-מה. מילא. ניחח עוד סיגריה.

הנצחון

זזזז... הקיר קורן! אלפי ניצוצות תוזזים בחלל האויר צק צק צק... הכחש האפור על הקיר הוא עין כדולה סגולה ירקקה הנפקחת ונסגרת כעיניו של